

TED SANNELLA

INTERVIEW MET TED SANNELLA

(Opgenomen door Hilde Dewaelheyns)

Op het A.A.D.S. Herfstweekend 92 te Ronse waren Ted en Jean Sannella weer de eregasten. Zoals gewoonlijk was Ted een fantastische caller tijdens zijn workshops en hij slaagde er zelfs in om sommigen zint te doen krijgen om zelf squares te gaan callen. Zijn ervaring in het lesgeven en zijn enorme achtergrondkennis waren een meer dan voldoende reden voor dit interview. Hij vertelde over zijn carrière als danser en caller, over zijn grondigheid en nauwgezetheid, over wat dansen eigenlijk zou moeten zijn en wat een goede caller moet doen, enz. Hier kan je wat van leren...

Hilde: We hadden graag iets meer geweten over je danscarrière, je grote voorbeelden, je groepen,...

Ted: Ik begon te dansen toen ik 16 jaar was, ik zat dan op de middelbare school. Eén van mijn vrienden ging dansen en probeerde me altijd mee te lokken tegen mijn zin. Ik was helemaal niet geïnteresseerd en elke keer als hij me mee vroeg wou ik hem overtuigen naar de film te gaan of zoiets. Uiteindelijk vond ik geen uitvluchten meer en gaf maar toe om hem tevreden te stellen. Ik ging dus naar een dansavond in het College van Harvard University in Cambridge, Massachusetts, met de intentie om alleen maar te staan kijken. Plots greep een vrouw me vast die dringend een partner nodig had. Ik zei dat ik er niets van kon, maar ze zou het me wel laten zien. Ze heeft me doorheen een squaredans getrokken en ik vond het nog prettig ook. En ik heb de hele avond gedanst. Ik leerde dansen door naar de anderen te kijken en door in de juiste richting getrokken en geduwd te worden.

Het volgende jaar ging ik naar de hogeschool waar ik terechtkwam bij een groep

INTERVIEW WITH TED SANNELLA

(Recorded by Hilde Dewaelheyns)

In November 1992 the A.A.D.S. organized a weekend at the Youth Hostel of Ronse and we were very happy to welcome Ted and Jean Sannella again. Ted as usual did a wonderful job as caller in his various workshops and even encouraged some of us to consider calling squares. His skilful teaching and enormous experience were in fact the reason for this interview. He talked about his career as caller and dancer, but also about his thoroughness and punctuality, his views on what dancing really should be and what a good caller should do, and lots more. Interesting and instructive is the least you can say about it.

Hilde: We would like to know something about your dance career, about your teachers, about your groups,...

Ted: I started dancing as a senior in High School, when I was 16 years old. A friend of mine went dancing and he tried to drag me to the dance against my will. I wasn't interested at all. Each time he asked me to come, I tried to persuade him to go to a movie or something. But finally I ran out of excuses and I agreed to come just for once, to satisfy him. I went, intending to stand and watch, to the dance in college, Harvard University, Cambridge, Massachusetts. I was standing there and suddenly a woman grabbed me and said she needed a partner. I told her I didn't know how to do it and she said she would show me and pulled me onto the floor. She pulled me all the way through a square dance and I enjoyed it! And I danced for the rest of the evening. I learned by watching the others and by being pushed around.

die ging dansen, skiën, trekken, bergbeklimmen,... Ze gingen geregeld op weekend in de bergen om te skiën, maar op zaterdagavond werd er gedanst bij een of andere club in de omgeving. Ik hoorde ook van de wekelijkse dinsdagavond in Boston die geleid werd door Ralph Page en begon daar naar toe te gaan. Ik geraakte stilaan meer en meer geïnteresseerd in dansen, ik lette beter op de calls en probeerde mijn dansvaardigheid te verbeteren.

Tijdens een schoolvakantie ging ik met de bergclub op weekend in het Adirondackgebergte in de staat New York. Er waren heel wat bergclubs van andere scholen en we verbleven in hutten bij een meer. Tijdens de dag trokken we door de bergen en 's avonds was er squaredans in de hut van de boswachter. Dit kamp was al verscheidene keren doorgegaan maar in het jaar dat ik meeging waren er heel veel studenten. Er was dus te weinig plaats in de hut en een aantal mensen dansten buiten op het gras. Ze konden de calls niet horen want er was geen elektriciteit voor geluidsversterking. Ik ging dus maar aan het raam staan en herhaalde de calls die ik binnen hoorde voor de mensen buiten. Dit ging zo een paar avonden door. De avond daarop terug was de caller naar huis omdat hij te rug moest gaan werken. En omdat ik degene was die door het raam had staan callen werd ik door de anderen aangewezen als de nieuwe caller. En ik deed het. Er was ook muziek: een harmonica, een gitaar, een banjo, een mandoline denk ik. Ik gebruikte dansen die ik me herinnerde van de avonden bij Ralph Page, meestal singing squares zoals Red River Valley of Golden Slippers. Iedereen applaudiseerde en zei dat ik het goed had gedaan, wat me toch een prettig gevoel gaf. Ik vond toen dat ik maar voort moest doen.

Thuis begon ik te studeren en boeken en platen te kopen. In 1946 was er natuurlijk nog niet zo'n groot aanbod. Ik bleef oefenen en ging nog meer dansen bij Ralph Page en andere callers. Ik had een notitieboekje bij me en begon dansen te noteren

The following year I went to college and got into a group of people who went dancing, skiing, hiking, mountain climbing,... They used to go on weekends to the mountains for skiing, but on Saturday nights they would always find a square dance somewhere in the country. I also learned about Ralph Page who was running a weekly dance in Boston on Tuesday nights and I started going to that dance. I became more interested in dancing so I was listening more to the calls and trying to improve my dancing.

One time I went on a trip with the mountain club during school vacation into the Adirondack mountains in New York State. There were a lot of other college mountain clubs and we were staying in cabins around a lake. During daytime we went hiking and at night we would have a square dance at the cabin where the ranger lived. We were dancing in his living room. At this particular year that I went (the camp had already been happening for some years), there were a lot of students and there was not enough room for all of them inside the cabin, so some people were dancing outside on the grass. They couldn't hear the calls because there was no electricity for loudspeakers. So I stood at the window and relayed the calls for the people outside. I did that for a couple of nights and the following night there was no caller because as a working man he had to go home. And since I had been calling out of the window they all pointed to me as the new caller. And so I did. There was also music: a harmonica, a guitar, a banjo, a small accordion, a mandolin maybe. I called the dances I remembered from dancing with Ralph Page, mostly singing calls, like Red River Valley and Golden Slippers. Everybody applauded and told me I was doing great and it made me feel good. So I thought I should do more of this.

When I went home I started to study how to do this and I bought books and records. Of course in 1946 there was not so much available. I practised and went to

en ook tips over technieken bij het lesgeven. Na elke dans ging ik zitten om opmerkingen op te schrijven. Zelfs als ik vond dat er iets minder goed was aangepakt schreef ik het op om die fout zelf niet te maken. Ik leerde mezelf dus callen, want er waren toen geen cursussen.

We begonnen met een studentengroep in Tufts College in Medford bij Boston, Massachusetts. Ik was de caller en er waren ook muzikanten. Later werden we gevraagd om dansavonden te leiden voor andere studentenorganisaties en voor kerkelijke verenigingen. In die tijd werd ik ook bevriend met Ralph Page. Hij reed nooit met de auto en kwam van New Hampshire naar Massachusetts met de trein of de bus. Ik had wel een auto en bracht hem dinsdags na het dansen naar het station, waar we samen in de auto zaten te wachten. We praatten toen veel over dansen, over de filosofie van het dansen, en hij leerde me een heleboel nuttige tips.

Ralph Page vertelde op een keer dat hij uitgenodigd was als caller op een zomerdanskamp in Maine. Zowel square-dans als contradans als dansen van andere landen zouden aan bod komen. Michael en Mary-Ann Herman uit New York zouden de internationale dansen voor hun rekening nemen. Jane Farwell uit Wisconsin, die eigenlijk als eerste het idee had om kampen te organiseren, had al enkele kampen gedaan in West-Virginia en zou nu dit in Maine doen. Toen Ralph me verzekerde dat hij zou gaan, ging ik mee. En het is daar dat ik kennis maakte met internationale dansen en hun opwindende muziek, er ging toen echt een nieuwe wereld voor me open.

Terug thuisgekomen nam ik me voor om les te geven in zowel Amerikaanse als internationale dansen. In die tijd waren er al wel verscheidene square- of contra-groepen maar geen enkele voor internationale dansen. Ik startte dus in de zomer op vrijdagavond in een klein zaaltje, en tegen de herfst moesten we al verhuizen naar een grotere zaal. Ik heb deze groep

more dances with Ralph Page and other callers. I had a notebook and started to write down dances and little tips about teaching techniques. After a dance I would sit down and write down some notes about the dance, even if I thought it was done poorly so that I wouldn't do the same mistake. So I taught myself how to call, there were no classes.

In Tufts College in Medford near Boston, Massachusetts, we started a dance for the students. I did the calling and there were also musicians. Then we were asked to do dances for other student organizations or church groups. At that time I got rather friendly with Ralph Page. He didn't drive a car and came from New Hampshire to Massachusetts by bus or train. I had a car, so after the dance on Tuesday night I used to bring him to the station and wait with him in the car. He was really my mentor. We talked about dancing, about the philosophy of dancing and I got a lot of good tips from him.

One day Ralph Page told me about a summer dance camp in Maine, where he was invited to call. There would be square dancing, contra dancing and also dancing from other countries. A couple from New York, Michael and Mary-Ann Herman, would be teaching international dancing. A lady from Wisconsin, Jane Farwell, had previously organized dance camps in West Virginia and she was actually the first who had had the idea to organize camps, and she was now having this camp. When Ralph said he would definitely go there, I went too. There I learnt about international dancing with its exciting music, and it really opened up a new world for me.

When I went home I decided to teach both American and international dancing. At the time there were several groups for square or contra dancing but none for international dancing. So in the summertime I started on Friday evening in a small hall, and by fall, we had to move to a bigger hall. I continued this dance the year round -summer, fall, winter, spring-

geleid het hele jaar rond -zomer, herfst, winter, lente- gedurende 21 jaar. Het programma bestond voor de helft uit Amerikaanse en voor de helft uit internationale dansen. Gewoonlijk deed ik een contra, twee internationale dansen, een set squares en weer twee internationale dansen. Ik probeerde om elke week iets nieuws te brengen en toch ook iets te herhalen van de vorige week. Een ingewikkelde internationale dans werd de eerste week erg grondig uitgelegd, de tweede week iets sneller en de derde week werd hij opgelegd voor wie hem al kende. Het moest interessant blijven voor iedereen, maar toch niet te moeilijk. Er kwamen ook altijd nieuwe mensen bij, waardoor het begin van de avond gemakkelijker was dan het einde. Ik geloof ook sterk in afwisseling, en gebruikte dus verschillende opstellingen zoals squares, contra's, dansen zonder partner, paardansen, mixers. Ik ben ook een perfectionist. Alles werd opgeschreven in programma's, van 1950 tot 1971, en die bewaar ik nog steeds. Ik maakte ook een schema met links de dansen en bovenaan de data, waarop ik elke avond aanduidde welke dansen we deden. Bij het maken van een programma was het dan eenvoudig te zien welke dansen er al een tijd (niet) gedaan werden. Er waren natuurlijk ook favoriete dansen, zoals hambo's of polka's, of bepaalde squares en contra's.

In die tijd was er niet zo'n grote keuze aan contra's en squares omdat niemand er nieuwe schreef. Bovendien waren de dansers ook niet zo genteresseerd in ingewikkelde dansen. Dansen was eigenlijk meer een sociaal gebeuren waarbij je mensen kon ontmoeten. Tegenwoordig in Amerika zijn mensen meer geïnteresseerd in de dansen dan in de mensen die ze ontmoeten. In Europa schijnt dansen toch nog meer sociaal te zijn, alhoewel hier waarschijnlijk ook wel mensen zijn die voornamelijk komen voor de uitdaging in de dans. Ik probeer het dansen altijd zo sociaal mogelijk te maken. Dat is trouwens het prachtige van contra's: je danst met een hoop verschillende mensen, het is net een mixer waarbij je je partner niet ver-

for 21 years! The program was 50% American dancing and 50% international dancing. I would do a contra dance and then two international dances and then a set of square dances and two international dances. I always tried to have something new every week and yet I always repeated something I did the week before. A complicated international dance would be very thoroughly explained the first week, the second week a little quicker and the third week it would be put on for those who knew already. I wanted to keep it interesting for everybody but not too difficult. We had always new people coming in, so the beginning of the evening was easier than the end. I also believe strongly in variety, so I would always have different formations like squares, contras, dances without partner, couple dances, mixers. I'm a perfectionist so I wrote everything down in programs, which I still have, from 1950 till 1971. I would also make a chart, with the names of the dances on the left and the dates across the top, on which I indicated the dances we did each evening. When making a program it was then easy to see which dances had (not) been done for a while. We also had some favourites, like hambos or polkas, or certain squares and contras.

At that time there was not such a variety in contras and squares because noone was writing new ones. And dancers were not so interested in learning complicated dances. Dancing was more a social occasion, a time to meet people. Nowadays in America people are more interested in the dances than in the people they meet. In Europe dancing still seems to be more social, but surely there are also people who are looking for the challenge in the dance. I always try to make dancing as social as I can. That is the nice thing about contras: you dance with lots of different people, it's like a mixer in which you don't lose your partner.

liest.

Hilde: Vertel eens iets over je eigen dansen?

Ted: Mijn eerste succesrijke contra, Newlywed's Reel, dateert van 1954 en werd geschreven tijdens onze wittebroodsweken. Mijn vrouw en ik gingen na ons huwelijk voor een week naar het Maine Folk Dance Camp. Terwijl we ginder waren schreef ik de dans, d.w.z. tot op een zeker punt en dan wist ik niet meer hoe de dans moest eindigen. Jean hielp me toen door het einde te suggereren, en het werkte! Voordien had ik ook al wel een paar contra's geschreven maar die voldeden niet. Tot nu toe heb ik de dansers nog nooit onderworpen aan een dans waarvan ik niet volledig tevreden was.

Rond die tijd begon men stilaan met het schrijven van nieuwe dansen en voor mij was het een uitdaging om een choreografie te bedenken die naadloos ineenvloeide en zo weinig mogelijk figuren bevatte. Een contra mag niet te veel figuren hebben want dan kunnen dansers de volgorde niet meer onthouden als de calls stoppen. Ook squares probeerde ik vloeiend en interessant te maken.

In de zestiger jaren begon ik triplets of drieparendansen te schrijven. Voor zover ik weet had niemand voordien triplets met Amerikaanse figuren gemaakt. Ideeën voor mijn choreografieën vind ik ook in internationale dansen (bewegingen, overgangen, figuren). Ik probeer echter al te ingewikkelde dingen te vermijden, behalve voor speciale workshops met gevorderde dansers. Eén van de kenmerken van een goede caller is een scherpe zin voor beoordeling. Hij moet materiaal gebruiken dat niet te moeilijk is maar toch nog boeiend voor de groep. Veel beginnende callers kiezen te moeilijk materiaal, vooral wanneer ze niet voldoende opgeleid zijn om te callen. Daardoor schrikken ze mensen af om nog ooit te komen dansen en dat betekent een heel verlies. Eén van de dingen die een caller dus moet doen, is het opbouwen van een groot repertoire waaruit je dan

Hilde: Can you tell something about your own dances?

Ted: The first successful contra I wrote was in 1954. I wrote it on my honeymoon and it's called Newlywed's Reel. My wife and I went to the Maine Folk Dance Camp for a week after we were married. While we were there I wrote this dance and my wife helped me. I wrote it up to a certain point and then I didn't know how to end it and Jean suggested the ending, which worked. Prior to that I had tried writing some dances but nothing of that was good enough. Up to this day I never subject dancers to something unless I'm positive about it.

About that time people started writing new dances and I found it an interesting challenge to come up with a choreography that flowed smoothly and used as few figures as possible. In contras the figures shouldn't be too numerous because then the dancers can't remember them if the caller stops calling. I also tried to make squares smooth and interesting.

In the sixties I began writing triplets or three couple dances. To my knowledge nobody had written triplets before using American figures. I find ideas for my choreographies in international dancing as well (movements, transitions, figures). But I try to avoid things that are too complicated, except for workshops with experienced dancers. One of the important things for a good caller is to have good judgment and to use material that is not too difficult but yet is interesting and suitable for the crowd. A lot of callers who are beginning have the problem that they choose material that is too hard. Especially when they haven't learned how to teach well enough, their dancers will be discouraged of ever dancing again and that's a loss. So one of the things you have to do as a caller is to build a repertoire so that you have a lot of material. Then you can choose the material that is appropriate for the group.

het gepaste materiaal voor je groep kan kiezen.

Hilde: Waarmee ben je nu bezig?

Ted: Ik ben nu op pensioen. Ik was apotheker en heb meer dan 30 jaar in een apotheek gewerkt. De weekends dienden om te dansen. In het begin had ik ook maar twee weken vakantie, wat over een periode van zo'n 20 jaar stilaan drie en vier weken werd. Tijdens die vakanties ging ik naar kampen en verder afgelegen dansactiviteiten. Daarnaast danste ik dicht bij huis want verplaatsingen kostten veel tijd in het uitgestrekte Amerika... Al die tijd ging af van mijn kostbare vakantiedagen en ik wou toch ook nog wat tijd doorbrengen met mijn familie. Dus het is pas sinds ik drie jaar geleden met pensioen ging dat ik veel kan reizen en kan gaan dansen overal in Amerika en ook in Europa.

In 1982 heb ik het boek "Balance and Swing" geschreven, en ik ben nu bezig aan het vervolg dat "Swing the Next" zal heten. Het is weer een verzameling dansen, met muzieknotatie, en de tekst behandelt voornamelijk hoe je squares moet callen. Ik heb gemerkt dat er heel wat vraag naar is want er zijn wel veel lesgevers in Amerika en Europa die contra's geven, maar slechts weinigen die squares callen. Het is natuurlijk moeilijk om dat uit een boek te leren, maar ik ga zoveel mogelijk materiaal verzamelen. Dat is dus het project waarmee ik nu bezig ben en ik heb zowat drievierde afgewerkt. Tegen einde 1993 hoop ik hiermee klaar te zijn.

Ik hou van lesgeven en reizen omdat het me mogelijk maakt om mensen te leren kennen. Ik hou ervan om mensen plezierige momenten te laten beleven en ik vind het prettig om naar hen te kijken als ze zich amuseren. Lesgeven geeft veel voldoening aan mensen die er de persoonlijkheid voor hebben en die bereid zijn om er voor te werken. Het is heerlijk om te voelen dat je de aanleiding bent geweest voor het plezier van anderen.

Hilde: What are you doing now?

Ted: Now I'm retired from my day-job. I was a pharmacist and worked in a store for over 30 years. I used the weekends for dancing and in the beginning I had only two weeks vacation, which over a period of some 20 years gradually became three and four weeks. During those vacation times I would go to camps or to dances at a distance. Other than that I was going to dances close to home because it took a lot of time to get to other places, the U.S. is a big country... If I took time it was part of my vacation time and I also wanted to spend some vacation time with my family doing other things. So it wasn't till I retired three years ago that I've been able to travel a lot, and now I go to dances all over the U.S. and in Europe as well.

I wrote a book in 1982, "Balance and Swing", and now I'm working on a second one which will be called "Swing the next". It will again be a collection of dances, with music, and the text of the book will deal mostly on how to call squares. I find there is a lot of need for that because there are a lot of new callers all over the U.S. and Europe as well who call contras but not many call squares. It's hard to learn from a book but I'm going to put down as much material as I can. So that's the project I'm working on now and I'm about three quarters of the way through. Hopefully it will be ready by the end of 1993.

Well, I enjoy calling dances and travelling because it is an opportunity to meet people and to give them a good time - it gives me a good time and I feel good when I look at people enjoying themselves. Calling is very rewarding for people who have the personality for it and are willing to do the work to learn it. It's fine to feel that you have been the reason for people having a good time.